

ליל אשפת פרשת כי תבוא

היום, ממש היום, אֶפְשָׁר לְפַתַּח דָּף חֲדָשׁ. הָעֶבֶר כָּבֵד כְּתוּב. כָּבֵד הָיָה. כָּבֵד אֵי אֶפְשָׁר לְשׁוֹתוֹ. אֶפְשָׁר לַעֲשׂוֹת תְּשׁוּבָה. צָרִיךְ לַעֲשׂוֹת תְּשׁוּבָה. אָבֵל אֵין טַעַם לַחֲזֹר וּלְשַׁחֲזַר שׁוּב וְשׁוּב.

אָבֵל אֶפְשָׁר לְהַתְחִיל מִחֲדָשׁ הַיּוֹם, מִמַּשׁ הַיּוֹם, וּלְהִתְכַוֵּן לְקִרְיַת הַיָּמִים הַבָּאִים שְׁעוּד נִמְצָאִים בַּע"ה לְפָנֵינוּ. יוֹמֵן חֲדָשׁ נִפְתַּח. בְּלִי כְתָמִים. בְּלִי לְכַלּוֹךְ. יוֹמֵן שְׁמוּכֵן עֲבוּר שְׁנַת הַתְּשׁוּבָה.

יְהִי רְצוֹן מִלְּפָנֵי בּוֹרֵא הָעוֹלָם שְׁנִצְחָה לְהַשְׁאִיר אֶת הַיּוֹמֵן הַחֲדָשׁ נְקִי וְטָהוֹר, מְלֵא בְּמִצּוֹת וּבְמַעֲשִׂים טוֹבִים, מְלֵא בְּבְרָכוֹת וּחֲסִדִּים. שְׂיִהְיֶה יוֹמֵן שְׁנִשְׁמַח אִתּוֹ גַּם לֹא כֶּךָ זְמַן.

יוֹמֵן שְׁנִשְׁמַח בּוֹ. וְלֹא יִבּוֹשׂ בּוֹ. לְתַמִּיד.

שבת שלווה

ההקשר לשמור על קצוות השליון.

פִּינֵת הַמַּקְצֵץ - מִצְוֹת הַבִּיכּוּרִים

יורד אדם לתוך שדהו ורואה תאנה שביכרה, אשכול או רימון שביכר, קושרו בגמי ואומר: הרי אלו ביכורים. ומביא את הביכורים בטנא. נותן הבכורים לכהן, ולאחר קריאת הפרשה משתחוה ויוצא.

הבאת הביכורים. ציירה אהובה קליין ©

פִּינֵת הַהֲלָכָה

**הלכות ומנהגי חודש אלול
עפ"י מרן הראשון לציון, הרב עובדיה יוסף שליט"א**

חודש אלול ועשרת ימי תשובה, הם הימים שבהם ראו לכל אדם לפשפש במעשיו, ולהרבות בתורה ובמעשים טובים, ולשוב בתשובה שלמה, הן מעבירות שבין אדם למקום, והן מעבירות שבין אדם לחבירו. ואף על פי שהתשובה יפה בכל ימות השנה, בעשרת ימי תשובה יפה יותר, שנאמר: "דַּרְשׁוּהָ בְּהִמְצָאוֹ, קְרָאֶהּ בְּהִיּוֹתוֹ קְרוֹב". וכבר אמרו דורשי רשומות: "אני לדודי, ודודי לי" - ראשי תיבות אלול, וסופי תיבות בגימטריה: 40, רמז לסך הימים של חודש אלול ועשרת ימי תשובה. וכן אמרו על הפסוק (דברים ל, ו): "וּמַלְאֵה אֶת הַיָּם אֶת-לִבְבְּךָ וְאֶת-לִבְּךָ זֶרְעֶךָ", ראשי תיבות אלול.

ונכון לכוון בימים אלו היטב בברכת "השיבנו" שבתפילת שמונה עשרה, ולהתפלל על אחינו בני ישראל שסטו מתורת ה' ויצאו לתרבות רעה, שהשם יתברך יערה עליהם רוח ממרום ויתן בליבם שישבו בתשובה שלמה. ובפרט אם הם קרוביו, כי ימים אלו הם ימי רצון לפני הקדוש ברוך הוא, שימינו פשוטה לקבל שבים.

ומנהג האשכנזים לתקוע בשופר אחר תפילת שחרית החל מיום ראש חודש אלול, כדי לעורר את העם לשוב בתשובה שלמה, ככתוב (עמוס ג, ו): "אִם-יִתְקַע שׁוֹפֵר בְּעִיר וְעַם לֹא יִחְרְדוּ?". וכן יש מהספרדים שנהגו לתקוע בשופר בחודש אלול בזמן אמירת הסליחות בשעה שהציבור אומרים שלוש-עשרה מידות.

ומנהג יפה לומר אחרי תפילת שחרית, מראש חודש אלול ועד הושענא רבה, מזמור כ"ז בתהילים ("לְדָוִד, ה' אֱרִי וְיִשְׁעִי"), וכמו שדרשו (מדרש שוחר טוב כ"ז): "אורי" - בראש השנה. "וישעי" - ביום הכיפורים, "פי יִצְפְּנֵי בְּסֶכֶה" - רמז לחג הסוכות. ונוהגים שהכותב מכתב לחברו, כותב בתחילת המכתב: "לשנה טובה תכתבו ותחתמו".

מתוך משינה של תורה

"ובאו עליך כל הברכות האלה והשיגוך" (כח ב)

פעמים רבות יש שאדם בורח מפני דבר שבעצם לטובתו הוא, כי איננו יודע ואיננו רואה את הטובה העשויה לצמוח לו ממנו. לפיכך אמרה תורה: "והשיגוך" - הברכות ידלקו אחרריך, וישיגוך, אף אם תברח מפניהן.

כיוצא בזה ביקש גם דוד המלך: "אך טוב וחסד ירדפוני כל ימי חיי" (תהילים כג ו) - ירדפוני נא הטוב והחסד, גם כאשר לא אדע כי טוב וחסד הם ואברח מפניהם. (שער בת רבים).

"והשיגוך" - שימצאוך באותו מקום בו היית עד כה, שלא תלך שולל אחרי העשירות וההצלחה לסטות מדרך היהדות האמיתית, כדרכו של עולם... (חשבה לטובה).

תפילות אמוצאי שבת

בתפוזרת הבאה מסתתרים 10 מושגים מהפרשה. בהצלחה!

ק	ד	ב	ר	כ	ה	ז	ה
ח	ו	ס	י	ח	ו	נ	מ
ב	י	כ	ו	ר	י	מ	ו
ע	ד	ג	ו	י	מ	ס	פ
ו	ו	ס	ע	ו	ג	ט	ת
פ	י	נ	כ	א	ה	נ	י
ע	צ	ו	א	ב	נ	א	מ
מ	ע	ש	ר	נ	ח	ל	ה
צ	ב	ר	ו	כ	ב	ג	ו
ה	א	ו	ת	ו	ת	י	ל

סיפור ארפת הסבא - תרומות ואספות

הצדיק רבי ישראל אבוחצירא זצ"ל המכונה בבא סאלי הקפיד מאד על כל המצוות התלויות בארץ, ושנים רבות כשגר בארץ, הפריש בעצמו את ה"תרומות ומעשרות".

כל האוכל שהוגש על שולחנו הטהור היה תחת פקוחה המתמיד של הרבנית ומן השמים סיעו בידי הרבנית שלא תארע תקלה על ידה. רבי ישראל סמך בכל עת על הרבנית, והרבנים שנהנו משולחנו ידעו את הכלל ששולחנו של צדיק הוא כמזבח וכל מה שעולה עליו הוא כשר וטהור.

באחת מנסיעותיו הרבות התארח פעם הבבא סאלי בביתו של יהודי בפריס בערב שבת זמן קצר מאד לפני הדלקת נרות התקשר ידיד המשפחה מירושלים ובקש להתארח אף הוא באותו בית מאחר והוא נמצא בפריס, ואין לו היכן לשבות.

בסעודת שבת בבוקר הגישה המארחת לשולחן של הבבא סאלי אבטיח לקינוח סעודה.

האורח מירושלים הבחין בחותמת על האבטיח עם השם "כרמל" הוא הבין שמקור האבטיח הוא ישראל, ושאל את המארחת אם זכרה לעשר את האבטיח.

"האבטיחים בשוקים שלנו מקומם מחוץ לארץ ואף פעם לא קניתי כאן אבטיח ישראלי לכן לא עלה בדעתי לבדוק אם האבטיחים מישראל וכמובן שלא עשיתי אותו" ענתה בעלת הבית.

מובן שהאבטיח לא הוגש לשולחן והשליח מירושלים שכולם הודו לו אמר: "לא לי עליכם להודות אלא ל"בבא סאלי" שבזכותו כנראה, הגעתי לכאן השבת, כדי שלא יכשל. עליו משגיחים מן השמים" (613 סיפורים על התרי"ג).

סיפור ארפת הסבא - שאתה הסבא שלי

מסופר על "השרף" רבי אורי מסטרליסק (דור שלישי לחסידות), שלמרות שהיה עני מרוד, היה חוסך כסף במשך כל השנה כדי לקנות ארבעה מינים מהודרים ביותר.

על ארבעת המינים שלו היתה מברכת כל העיר. פעם אחת בדרו הביתה לפני סוכות, הגיע לאכסניה וראה שם יהודי בוכה בכי גדול.

לשאלתו השיב היהודי שהוא עגלון וכל פרנסתו מסוסו, והנה מת הסוס ואנה הוא בא? בכיסו של "השרף" היו המעות שחסך כל השנה לקניית ארבעת המינים. הוא התלבט מה לעשות

אך בסופו של דבר החליט שלהציל יהודי מצער הוא דבר חשוב יותר: הוא נטל את כל הכסף וקנה סוס חדש, והשאיר לעצמו סכום מועט שהספיק לקניית ארבעת המינים הפשוטים ביותר.

את הסוס הוא שם באורוותו של היהודי מבלי ידיעתו, ואז אמר לעצמו שאין לו מה ללכת לעירו והחליט לעשות את החג אצל רבי אלימלך בליז'נסק.

"כאשר כל ישראל יברכו על ארבעת המינים", ניחם את עצמו, "אני אברך על...".

כאשר הגיע לליז'נסק, היו יושבים רבי אלימלך ואחיו רבי זושא ודיברו בענייני עבודת ה'. לפתע אמר רבי אלימלך: "אחי, אני מרגיש ריח של גן עדן!"

הם הסתובבו בבית המדרש עד שהגיעו לרבי אורי ובידו ארבעת המינים. אמר רבי אלימלך: "מכאן מגיע הריח! מהיכן השגת את ארבעת המינים הללו?" רבי אורי ניסה לומר שאלו ארבעה מינים פשוטים, אך לבסוף נאלץ לספר את הסיפור כולו.

אמר לו רבי אלימלך: "בוא ואספר לך את המשך הסיפור... אחרי שהלכת הגיע היהודי לאורווה כשכולו שבור, ופתאום הוא רואה שם סוס חדש! היהודי הפשוט היה בטוח שזהו נס מהשמים.

הוא לא ידע לומר הלל או ברכות, ולכן מרוב שמחה לקח את השוט שלו והחל להצליף כלפי מעלה בשמחה רבה ובעונג עצום ובאהבה גדולה."

והמשיך רבי אלימלך: "דע לך שביום הכיפורים היתה גזירה קשה על עם ישראל, ועם כל התפילות לא הצלחנו לבטל את הגזירה.

אולם ההצלפות האלה שעשה אותו יהודי מרוב שמחה ואהבת ה' גדולה, בקעו את שערי הרקיע, וכך התבטלו כל הגזירות."

אתגר ארפת

- באיזה כינוי מופיעה ארץ ישראל בפרשה?
- אלו מצוות התלויות בארץ מובאות בפרשה?
- מה אומרים בידיו מעשרות?
- אלו פסוקים מהפרשה אנו אומרים בהגדה של פסח?
- באיזה הר ניתנו הברכות ובאיזה הר ניתנו הקלות?

סיפור התאשכ"ז-התאשכ"ח

ט. וינברג, באדיבות מרוה לצמא

סיכום הפרקים הקודמים

הרב ויינברגר מארגן שבת מיוחדת לילדים מיוחדים במלון "גלי צאנז" בנתניה. אמו של אחד הילדים התקשרה וספרה שבתה חלה בחצרת ולכן אינו יכול לבוא לשבת, והרב ויינברגר שוקל איזה ילד מיוחד נוסף יוכל לבוא לשבת במקום הילד שחלה. לבסוף הוא מחליט על אחד השמות. דוקא ל'א' בין המקרים הקשים ביותר שיש, אבל לבוא אומר לו שהילד הזה ומשפחתו זקוקים לעזרה.

פרק שלישי

מתנדבי אגדת רפואה וחיים מתקשרים לביתו של הילד. אין תשובה. איש אינו עונה בבית. עוד ועוד צלצולים ואין תגובה.

מתנדבי האגדה מנסים לאתר את מספר הפלאפון של האב, אולי כך יוכלו להודיע לו שבתו מזמן אחר כבוד לשבת. המספר השג. הרב ויינברגר מחייג ושומע את אב המשפחה מדבר בקול שקט ושבור.

"שלום, מדבר נפתלי", אומר הרב ויינברגר. "כן, כן, נפתלי מרפואה וחיים. תגיד, אולי אתה רוצה לשלוח את הבן שלך לקיטנה היום. סליחה שאנו מודיעים לך ככה מהרגע להרגע. אבל תבין, בדייק עכשיו בטל משהו את ההגעה שלו לשבת, אז רציתי להזמין את הבן שלך כאורח הכבוד לשבת". שקט בקו. האב המום לגמרי, מתקשה להאמין שהטלפון הזה מגיע אליו. "מה מרגיש לך כן בטלפון שלי?" שואל הרב ויינברגר.

"אתה מתקשר אלי לבקש ממני שאשלח את הילד המיוחד שלי לקיטנה שלכם?" צועק האב בקול. הרב ויינברג נבהל מעט. אולי נעלב האב, אולי ההזמנה אינה מוצאת חן בעיניו?

"כן, רק רצינו לעזור", מנסה הרב ויינברגר להרגיעו.

ואז מספר אביו של הילד המיוחד מה כל כך הפתיע אותו בטלפון של הרב ויינברגר.